

Vchera Lola vidjala bashta si i sestra si. Spreli ja na ploshtad "Republika".

- Kak si? – popital ja bashta j.

- Dobre...

- Bi trjabvalo da se oblichash po-toplo!

Sestra j mylchala i s usmivka gledala obuvkite j s izkriveni tokcheta. Izvestno vreme stoeli taka i mylchali, a togava bashta j poglednal chasovnika si i j kazal da se otbie njakoj pyt.

- Shte se otbija... – kazala tja.

- Da znaesh – kazal bashta j, – majka ti postojanno plache!

- Za kakvo?

- Shte razberesh, kogato imash i ti dyshterja!

- Ta tja chaka dete! Ne vizhdash li? – kazala sestra j.

Bashtata poglednal korema na Lola i preblednjaj.

- Trjabva li ti neshto? – popital ja toj.

- Ne...

Sled, tova te si trygnali prez ploshtada. "Beshe mi zhal za nego – kaza Lola, – dokato go gledah kak se otdalechava. Sestra mi go dyrzheshe podryka". Posle vnezapno mlykna. Sled izvestno vreme Lola kaza:

- Ne im stiga, che stradame: sega iskat i da se chuvstvam vinovna! E, tova njama da go byde!

Mislja, che Loliniyat bashta tozi den naj-setne razbra, che tja shte predpochete po-skoro da umre, otkolkoto da se vyrne. Da, predi da se razdeljat, bashta j kazal:

- Stajata ti oshte te chaka...

Vecherjahme ribna konserva. Lola plaka nasyn.